

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. In eo negotio non rarò amorem proprium, & privatam sui
exquisitionem, latere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Ex his autem & illud ulterius conficitur, quod & per se plurimum interest, & apprimè facit ad rem præsentem: perfectionem vitæ spiritualis in sublimi illa Dei contemplatione non consistere, sed neque illius jam acquisitæ, hoc certum pignus aut signum esse; cum, ut modò vidimus, subinde ad donum divinæ contemplationis eleventur, qui adhuc in vita spiritali imperfecti sint, idèmq; multis negetur, qui sint perfecti.

§. 2.

In eo negotio non raro amorem proprium, & privatam sui acquisitionem latere.

Alterum periculum est ab amore proprio spiritali. Quo nomine eum animi affectum intelligo, quo quis res etiam spirituales ac sanctas, ipsæque etiam gratiæ dona impurè & inordinatè diligit, & cum proprietate possidet, non Deum in illis, seu Dei beneplacitum ac gloriam, sed seipsum, hoc est proprium suum gustum, affectum, delectationem exquirens, inque eorum, licet spiritali dulcedine, sordidè & intemperanter acquiescens. Quem affectum invenio à

*Serm. 2. de
Quadrage.
Lansp. pref.
Phar.
Blos. tab.
spir.
Dialog. c. 1.
Vis. c. 25.*

Joanne Taulero non incongruenter fornicationem spiritualem, à Lanspergio autem & Blofio, gulam spiritualem appellatum. De quo etiam agens S. Catharina Senensis, amorem proprium spiritualem affirmat esse graviorem ac periculosiorem amore rerum in sensus ipsos incurrentium, eumque à paucis caveri; quòd magis subtilis, atque observatu difficilis sit, ut qui sub boni larva subintret, & specie virtutis ac sanctitatis decipiat. Itaque etiam Lætienfis Abbas ascetam suum studiosè admonet; ne immoderatè suavitatem spiritualem appetat, ut quæ in solo Deo, non autem in donis ejus quiescat. *Siquidem (inquit) corrupta natura,*

*Instit. spir.
cap. 2.*

ad

ad sese in omnibus reflecti, & etiam in Dei donis seipsam querere solet. Porro signa hujus amoris impuri hæc esse possunt, si quis exempli causa, solatiorum celestium dulcedine nimium teneatur, si ea inquietè desideret, si ad singularia & paucis concessa Dei dona importuniùs aspiret, si diviniore suavitatis experiendæ studio secretos amplexus divinitatis ambiat, aut in Sponsi thalamum sese ingerat invocatus. Atque ab hoc amore proprio, dico non leve esse periculum ascetæ; dum affectibus suis nondum domitis, & intempestivè abrupto perfectæ abnegationis studio, quam ex Schola crucis haurire & combibere debuerat, quasi absque alis ad sublimiora nititur; & laboriosæ exercitationis pertasus, nescio quam captat interioris otij dulcedinem, & divini cordis saporis intimos æquo cupidiùs curiosiusque venatur.

Nimirum facilè fallit incautos dulce divinæ contemplationis nomen, & tot illa speciosa magis quàm perspicua vocabula, adhæsiò ad Deum sinè medio, attractus mysticus, complexus intimus, liquefactio animæ, resolutio in ipsam divinitatem, divinæ caligo, silentium animæ, expunctio omnis imaginis, intellectus indepictus, nudus & Deiformis animæ fundus; & si quæ alia à mysticis Doctoribus usurpari solent, pro rerum quidem obscuritate non inconvenienter excogitata, sed ad eorum captum qui ipsarum rerum inexperti sunt, difficilia satis atque perplexa.

Nec periculo vacat ejusmodi rerum experiendarum curiosa cupiditas. Quippe (*id etiam fatente S. Teresiâ itiner. perf. c. 16.*) sensus sublimes, gustus intimi divinis similes, & quædam velut extases & mentis excessus, ab Angelo Satanæ esse possunt: at sincera sui despicientia, veraque humilitas, solum Deum habet autorem.

Securiùs igitur faciet anima, si sanctæ humilitatis retinens, & altioribus Dei donis indignam se ducens, resistat.

D

in

in monte Calvaria, atque ex dilecti imitatione, amet agere & pati fortia, & quoad reliqua se ei permittens, non nisi eodem aperte vocante, ac ducente in montem excelsum, de quiete cogitet theoricæ contemplationis. Quin & confultius facturam dico, si dum ad illam vocari se sentit, verècundè declinet amplexus Sponsi, & suspecta habeat primæ ejusmodi familiaritatis initia: ne fortè dum nimis cupidè illas sectatur spirituales illecebras, convincatur non casto amore duci, sed impurâ cupiditate impelli; & miserè delusa, pro quiete unionis mysticæ, iners inveniatur ac sterile mentis otium; & pro legitima atque divina mentis contemplatione, nudam illius prenses imaginem, & in mera quiescat umbra contemplationis.

Cap. II.

Audiatur de his accuratè differens Abbas Blofius; in speculo spirituali: *Nonnulli (inquit) perfectionem stolidè in hoc constituunt, ut ipsi quieti ac liberi, intellectum suum ab imaginibus expedire, seseque cum vada & otiosa sensualitate intra seipsos recipere possint: negligentes interim Dei amorem, & quelibet pia opera atque exercitia. Qui quidem false quietis sectatores (cum seipsos impurissimè querant, & in seipsis potius quàm in Deo delectentur) misera diaboli mancipia sunt. Legitimi verò contemplatores, supernaturalisque quietis cultores, ita mentis nuditatem & sanctum otium sectantur, ut tamen bona opera atque exercitia non deserant, Nam & virtutibus dant operam pro viribus, & Deum laudant, & passionem Dominicam recolunt, &c. honorem item Dei potius quàm propriam delectationem spectant & querunt. Deus in eis nobilissimum opus suum peragit: & quæ sequuntur. Eademque fere iterum tradit atque inculcat in quadam epistola inserta farragini utilissimarum institutionum.*